

SKO.4170.645.2023

DECYZJA

Na podstawie:

- art. 156 § 1, art. 157 § 1, art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 775),
- art. 84 ust. 1 i 2, art. 85 ust.1, ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn. Dz.U z 2008 Nr 199, poz. 1227 ze zm. - wg stanu na dzień wydania decyzji poddanej kontroli);
- § 3 ust. 1 pkt 6 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2010 r. Nr 213, poz. 1397 wg stanu na dzień wydania decyzji poddanej kontroli),
- art. 1, art. 2 i 17 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. poz.570),

po ponownym rozpatrzeniu – po wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 listopada 2022 r. sygn. akt III OSK 1334/21, oddalającym skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 30 maja 14 lutego 2019 r. sygn. akt II SA/Sz 1091/18 – wniosku Pana o stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji Wójta Gminy Sławno znak: RG.7624-31/09 z dnia 30 września 2009 r. o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie farmy wiatrowej „Jeżyce” na terenie gminy Darłowo (10 elektrowni wiatrowych o łącznej mocy zespołu 25 MW usytuowane na działkach obr. ew. Jeżyczki: 136/2, 108/2, obr. ew. Jeżyce: 401/2, 415/2, 434/2, 363/2, 435/2, 178/2, 183/2, 191/2 oraz infrastruktura towarzysząca na działkach w obr. ew. Jeżyce i Jeżyczki),

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie w składzie:

Przewodnicząca – Iwona Szaranek (sprawozdawca)
Członkowie – Patryk Szostak
– Jarosław Synak

na posiedzeniu w dniu 24 sierpnia 2023 r. orzeka:

**odmówić stwierdzenia nieważności
decyzji Wójta Gminy Sławno znak: RG.7624-31/09 z dnia 30 września 2009 r.**

Uzasadnienie

Powyższą decyzją Wójt Gminy Sławno określił środowiskowe uwarunkowania realizacji ww. przedsięwzięcia na wniosek inwestora Jeżyczki Wind Invest spółka z o. o. z dnia 16.02.2009 r. (data wpływu), po przeprowadzeniu oceny oddziaływania tego przedsięwzięcia na środowisko. W wyniku wniesionego odwołania, decyzja ta została utrzymana w mocy decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie znak: SKO.4200/2486/09 z dnia 24 listopada 2009 r. W dniu 23 kwietnia 2018 r. do Kolegium wpłynął wniosek Pana o stwierdzenie nieważności ww. decyzji Wójta Gminy Sławno na podstawie art. 156 §1 ust. 1,2, 5, 6 i 7 k.p.a. w związku z naruszeniem art. 79 ust. 1, art. 4; art. 5 oraz art. 30 - w związku z art. 33, art. 39 i art. 3 ust. 1 pkt. 11 litera c - ustawy z dnia 03.10.2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko oraz art. 9 i art. 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku - Prawo ochrony środowiska, co skutkuje zastosowaniem nakazu ujętego w treści art. 11 ww. ustawy, jak również zasad ujętych w art. 6 - 11 k.p.a. W uzasadnieniu wnioskodawca podnosi, że organ miał obowiązek opublikować obwieszczenia wynikające z treści art. 33, art. 39 w związku z art. 30 i art. 79 ustawy ooś w prasie, czego nie wykonał, nie zapewniając tym samym możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu. W ocenie wnioskodawcy, stanowi to rażące naruszenie prawa, „nie do zaakceptowania w Praworządnym Państwie”. Wnioskodawca dalej

wywodzi, że naruszone zatem zostały przepisy art. 9 i art. 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku - Prawo ochrony środowiska, co winno skutkować zastosowaniem art. 11. Wnioskodawca zarzucił ponadto naruszenie zasady powszechnego dostępu do informacji o środowisku w zw. postanowieniami zawartymi w art. 7 i 8 konwencji z Aarhus, które są pierwowzorem gwarancji udziału społeczeństwa w sprawach mających znaczenie dla środowiska oraz możliwości zgłaszania przez społeczeństwo uwag bezpośrednio.

Wnioskodawca wskazał, że w przypadku wydania rozstrzygnięcia o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji, jego wniosek należy potraktować jako odwołanie od przedmiotowej decyzji wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia odwołania oraz na podstawie art. 159 k.p.a. wstrzymanie wykonalności ww. decyzji Wójta Sławno z uwagi na uzasadnione prawdopodobieństwo wystąpienia istotnej szkody oraz nieodwracalnych skutków dla środowiska, a w konsekwencji również dla lokalnej społeczności. Ponadto wniósł o przeprowadzenie rozprawy przed SKO w Koszalinie z zapewnieniem jego osobistego udziału z uwagi na złożoność zagadnień, a także rozpatrzenia ww. decyzji łącznie z uwagi na wzajemne powiązanie obszarem oddziaływania.

Kolegium postanowieniem znak: SKO.4170.1068.2018 z dnia 25 czerwca 2018 r. (utrzymanym w mocy postanowieniem Kolegium znak: SKO.4170.1622.2018 z dnia 8 sierpnia 2018 r.) odmówiło wszczęcia postępowania w ww. sprawie, wobec faktu, że w obrocie prawnym pozostaje ww. decyzja SKO, utrzymująca w mocy kwestionowaną decyzję organu pierwszej instancji, co powoduje, w ocenie składu orzekającego Kolegium w tamtej sprawie, że zaistniała negatywna przesłanka przedmiotowa z art. 61a K.p.a. do odmowy wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności ww. decyzji.

W wyniku skargi do WSA, postanowienie powyższe zostało uchylone wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 30 maja 14 lutego 2019 r. sygn. akt II SA/Sz 1091/18 (utrzymanym w mocy wyrokiem NSA z dnia 22 listopada 2022 r. sygn. akt III OSK 1334/21). W uzasadnieniu Sąd wskazał, że rację ma organ twierdząc, że byt prawny decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji jest uzależniony w całości od utrzymującej ją w mocy decyzji organu odwoławczego. Nie jest jednak tak, że decyzja pierwszoinstancyjna nie może być przedmiotem kontroli w postępowaniu nieważnościowym. Wniosek skarżącego o stwierdzenie nieważności decyzji organu pierwszej instancji powinien być z urzędu potraktowany, jako wniosek o wszczęcie postępowania nieważnościowego w sprawie zakończonej decyzją organu II instancji. Zgodnie z oceną prawną i wskazaniem Sądu, wniosek Pana _____ w wyżej wskazanym zakresie, winien być rozpoznany przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie, po rozpatrzeniu wniosku o stwierdzenie nieważności ustaliło i zważyło, co następuje.

Postanowieniem z dnia 30.06.2023 r. Kolegium zawiadomiło strony postępowania przed organem pierwszej instancji w drodze obwieszczenia na podst. art. 49 § 1 K.p.a. w zw. z art. 74 ust. 3 oos, oraz wnioskodawcę i inwestora na piśmie, o wszczęciu postępowania w sprawie nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno o środowiskowych uwarunkowaniach znak: RG.7624-31/09 z dnia 30 września 2009 r., utrzymanej w mocy decyzją Kolegium znak: SKO.4200/2486/09 z dnia 24 listopada 2009 r. Należy w tym miejscu podkreślić, że stwierdzenie nieważności decyzji organu pierwszej instancji, w oparciu o którą wydano decyzję w postępowaniu odwoławczym, stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności również decyzji organu odwoławczego, jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa.

Przed wszczęciem postępowania sprawie nieważności, Kolegium nie badało przymiotu strony wnioskodawcy, bowiem w przypadku, gdy wnoszący podanie powołuje się na swój interes prawny, ustalenie zasadności tego żądania może nastąpić wyłącznie w toku postępowania, przy zapewnieniu osobie wnoszącej podanie prawa do czynnego udziału. Rozważenie przez organ administracji interesu prawnego poza formami postępowania administracyjnego jest sprzeczne z zasadą demokratycznego

państwa prawnego, poza sytuacją, gdy występuje przesłanka do odmowy wszczęcia postępowania administracyjnego w trybie art. 61a § 1 K.p.a. Jednak w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego dominuje pogląd, zgodnie z którym przewidziane w art. 61a § 1 k.p.a. postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania administracyjnego może być wydane wówczas, gdy brak interesu prawnego wnioskodawcy jest oczywisty. Zastosowanie więc tej instytucji powinno być ograniczone do sytuacji, gdy żądanie wszczęcia postępowania zgłoszone zostało przez podmiot oczywiście nieuprawniony, a stwierdzenie tego nie wymaga prowadzenia postępowania wyjaśniającego, bądź złożonego procesu wykładni przepisów prawa materialnego (wyrok NSA z dnia z dnia 24 lutego 2016 r., sygn. akt II OSK 1552/14).

Wobec wszczęcia postępowania, w pierwszej kolejności organ sprawdza kwestie formalnoprawne. W niniejszej sprawie należało zatem ustalić na tym etapie, czy Panu Dariuszowi Knapowi przysługuje legitymacja procesowa do żądania stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji Wójta Gminy Sławno, ustalającej środowiskowe uwarunkowania dla realizacji przedsięwzięcia. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się bowiem wyłącznie na żądanie strony lub z urzędu. Z wniosku wynika, że swój interes prawny wnioskodawca wywodzi z naruszenia prawa własności, które chronione jest przepisami art. 140–143 k.c., bowiem jest właścicielem m.in. nieruchomości zlokalizowanej na działce nr 316 i 325 w obrębie ewidencyjnym Jeżyce. Kolegium ustaliło na podst. księgi wieczystej KO1K/00065672/8 oraz KO1K/00111716/2, że wnioskodawca jest właścicielem działek nr 316, 325 oraz 141 w obrębie Jeżyce.

Najbliżej jednej z działek inwestycyjnych- nr 401/2 obręb Jeżyce- na której planowana była turbina wiatrowa, znajduje się działka wnioskodawcy nr 325. Wg orientacyjnych pomiarów dokonanych w systemie informacji przestrzennej, dostępnym na stronie <https://sip.gison.pl/darlowogmina>, odległość ta wynosi około 68 m pomiędzy granicami działek (w linii prostej). Pomiarów dokonano za pomocą funkcji „pomiar odległości i powierzchni”, a wyniki załączono do akt postępowania. Należy zatem uznać, że nieruchomość wnioskodawcy znajduje się w obszarze oddziaływania inwestycji objętej kwestionowaną decyzją. Zatem prawidłowo w postępowaniu zakończonym kwestionowaną decyzją, Pan Dariusz Knap był uznany za stronę postępowania (k. 101 akt I instancji, poz. 13 wykazu stron). Do końca 2017 r. przepisy ooś nie zawierały odrębnych regulacji określających, kim jest strona postępowania zmierzającego do ustalenia środowiskowych uwarunkowań. Kryteria kwalifikacji w tym zakresie zostały określone w oparciu o art. 28 K.p.a. W orzecznictwie zgodnie przyjmowano, że dla ustalenia kręgu stron postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach – poza samym wnioskodawcą, konieczne jest prawidłowe wskazanie terenu objętego oddziaływaniem planowanego przedsięwzięcia na środowisko. Podstawowym kryterium, decydującym o uznaniu za stronę postępowania właściciela nieruchomości zlokalizowanej w pobliżu planowanej inwestycji, było stwierdzenie, że na konkretną nieruchomość rozciąga się oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia. Kluczowe było zatem samo ustalenie, czy dana nieruchomość położona jest w tzw. strefie narażenia.

Analizując podstawę przyznania wnioskodawcy przymiotu strony postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji, należy wziąć pod uwagę również obecnie obowiązujące przepisy prawa. Postępowanie to toczy się bowiem w nowej sprawie administracyjnej (patrz: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 1991 r. sygn. akt III AZP 2/91, OSNCP 1992/1/3, wyrok WSA w Poznaniu z dnia 24 sierpnia 2017 r. sygn. akt II SA/Po 227/17), zatem organ winien ustalić interes prawny strony, opierając się na obowiązującym w dacie rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu nadzwyczajnym stanie prawnym. Nie powinien też ograniczać się do analizy przepisów szczególnych obowiązujących dla danego postępowania, ale brać pod uwagę również inne przepisy prawa materialnego, przy odesłaniu do ogólnej zasady z art. 28 k.p.a.

Wg aktualnie obowiązujących przepisów art. 74 ust. 3a ooś, stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać

przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Nieruchomość wnioskodawcy znajduje się w ww. obszarze 100 m od granic terenu, na którym ma być realizowane przedsięwzięcie, zatem na podst. art. 74 ust. 3a pkt 1 ooś w aktualnym brzmieniu, wnioskodawcy przysługuje przymiot strony, a w konsekwencji również legitymacja procesowa do złożenia wniosku o stwierdzenie nieważności przedmiotowej decyzji.

Przystępując do merytorycznego rozpatrzenia sprawy należy podkreślić, że instytucja stwierdzenia nieważności decyzji jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i stoi w opozycji z zasadą trwałości rozstrzygnięć administracyjnych, wynikającą z art. 16 § 1 k.p.a., dlatego też może być stosowana jedynie po zaistnieniu enumeratywnie wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. przesłanek. Zgodnie z tym przepisem, organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

1. wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości,
2. wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa,
3. dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy, którą załatwiono milcząco,
4. została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie,
5. była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały,
6. w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą,
7. zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Jedną z przesłanek stanowi wydanie decyzji bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa (pkt 2). Pojęcie to nie zostało zdefiniowane w przepisach prawa administracyjnego. Powszechnie przyjmuje się, że do takiego naruszenia dochodzi wówczas, gdy decyzja w sposób oczywisty i bezsporny narusza konkretny przepis prawa, a ponadto jej obowiązywanie wywołuje skutki niemożliwe do zaaprobowania w praworządnym państwie. Decyzję należy uznać za wydaną z rażącym naruszeniem przepisów prawa materialnego wówczas, gdy rozstrzygnięcie sprawy jest ewidentnie sprzeczne z wyraźnym i nie budzącym wątpliwości przepisem prawa. Należy również wziąć pod uwagę przesłanki negatywne wskazane w § 2 ww. przepisy, zgodnie z którym nie stwierdza się nieważności decyzji z przyczyn wymienionych w § 1, jeżeli od dnia jej doręczenia lub ogłoszenia upłynęło dziesięć lat, a także gdy decyzja wywołała nieodwracalne skutki prawne. W przypadku zaistnienia przesłanki negatywnej – rozstrzygnięcie to pozostaje w obrocie prawnym. Zgodnie z art. 158 § 2 K.p.a., jeżeli nie można stwierdzić nieważności decyzji na skutek okoliczności, o których mowa w art. 156 § 2, organ administracji publicznej ograniczy się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa oraz wskazania okoliczności, z powodu których nie stwierdził nieważności decyzji. W niniejszej sprawie, jeszcze przed zbadaniem, czy w sprawie zachodzą przesłanki wskazane w art. 156 § 1 K.p.a. można stwierdzić, że zachodzi przesłanka negatywna, bowiem od dnia wydania i doręczenia decyzji będącej przedmiotem kontroli w nadzwyczajnym trybie administracyjnym upłynęło ponad 10 lat. Zatem nie jest już dopuszczalne stwierdzenie jej nieważności.

Podstawę materialnoprawną w niniejszej sprawie stanowi ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: ooś) wg stanu prawnego na dzień wydania kwestionowanej decyzji, tj. na 30 września 2009 r., bowiem w postępowaniu nadzwyczajnym decyzja nie podlega

ocenie wg aktualnego stanu prawnego. Zgodnie z art. 71 ustawy ooś, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie tej decyzji jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Przedsięwzięcia kwalifikuje się do odpowiedniej kategorii na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Kwalifikacja przedsięwzięcia jako mogącego zawsze lub potencjalnie oddziaływać na środowisko wiąże się z rodzajem dokumentów, jaki należy załączyć do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Jeżeli planowane przedsięwzięcie zakwalifikowane jest jako mogące potencjalnie oddziaływać na środowisko, wówczas takim dokumentem stanowiącym, co do zasady, podstawę do wydania decyzji środowiskowej jest tzw. Karta Informacyjna Przedsięwzięcia (art. 74 ust. 1 pkt 2 ustawy ooś). Natomiast w przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko dokumentem tym będzie Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (art. 74 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś). Przebieg postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko uzależniony jest od rozstrzygnięcia przez organ właściwy, czy konieczne będzie przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko, a tym samym konieczności sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Zgodnie z art. 63 ust. 1 ustawy ooś, obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko organ stwierdza w drodze postanowienia, kierując się ustawowymi kryteriami, po zasięgnięciu opinii właściwych organów. Zgodnie z art. 63 ust. 2 ooś, postanowienie wydaje się również, jeżeli organ nie stwierdzi potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (przepis ten został uchylony dopiero z dniem 24 września 2019 r.).

W postępowaniach, dla których przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ma charakter fakultatywny, społeczeństwo będzie miało zagwarantowany udział dopiero od momentu wydania postanowienia ustalającego konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania. Dopiero od tego momentu aktualizują się obowiązki informacyjne organu określone w art. 33 ust. 1, art. 44 art. 79 ust. 1, a także uprawnienia społeczeństwa, w tym także organizacji ekologicznych z art. 44 ooś. W przeciwnym razie, gdy nie ma konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania, postępowanie nie wymaga udziału społeczeństwa. Wynika to wprost z art. 79 ust. 1 ooś, który stanowi, że przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Czym innym natomiast jest możliwość zastosowania art. 49 K.p.a., która wynika z art. 74 ust. 3 ustawy ooś. Przepis ten stanowi, że jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 20 (w obecnym stanie prawnym – 10), stosuje się art. 49 K.p.a., który stanowi, że jeżeli przepis szczególnie tak stanowi, zawiadomienie stron o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej może nastąpić w formie publicznego obwieszczenia, w innej formie publicznego ogłoszenia zwyczajowo przyjętej w danej miejscowości lub przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej właściwego organu administracji publicznej. Jest to zasada odrębna, dotycząca wyłącznie ustalonych stron postępowania, niezwiązana z obowiązkiem podawania określonych informacji do publicznej wiadomości w celu realizacji udziału społeczeństwa w postępowaniu.

Inwestor Jeżyczki Wind Invest spółka z o. o. złożył w dniu 16.02.2009 r. (data wpływu) wniosek w Urzędzie Gminy Darłowo o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie farmy wiatrowej „Jeżyce” na terenie gminy Darłowo (10 elektrowni wiatrowych o łącznej mocy zespołu 25 MW usytuowane na działkach obr. ew. Jeżyczki:

136/2, 108/2, obr. ew. Jeżyce: 401/2, 415/2, 434/2, 363/2, 435/2, 178/2, 183/2, 191/2 oraz infrastruktura towarzysząca na działkach w obr. ew. Jeżyce i Jeżyczki).

Wójt Gminy Darłowo zawiadomił strony o wszczęciu postępowania oraz o wystąpieniu o opinię dotyczącą potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Sławnie i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie w drodze publicznego ogłoszenia (trzy oddzielne ogłoszenia), gdyż ustalił, że stron jest w tym postępowaniu ponad 20 (k. 96-101 akt I instancji, teczka 1). Ogłoszenia były wywieszane na tablicy ogłoszeń w Urzędzie Gminy Darłowo w okresie od 16.02.2009 r. do 03.03.2009 r. (k. 48 i 56 akt I instancji, teczka 2). Z ich treści wynika, że ogłoszenia zamieszczono ponadto na stronie BIP organu oraz na tablicy ogłoszeń w sołectwie Jeżyce i Jeżyczki.

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Sławnie opinią znak: PS-N.NZ-4011/13/2009 z dnia 26.02.2009 r. wyraził potrzebę przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, o czym organ zawiadomił strony w drodze publicznego ogłoszenia na stronie BIP organu oraz wywieszonego na tablicy ogłoszeń Urzędu oraz w sołectwie Jeżyce (k. 63-66 akt I instancji, t. 2). Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Szczecinie postanowieniem znak: RDOŚ-32-WST.I.K-6650-44/09/mc z dnia 2 marca 2009 r. również stwierdził konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, o czym RDOŚ zawiadomił przez publiczne obwieszczenie na tablicy Urzędu Gminy Darłowo (k. 72 akt I instancji, t. 2). O tym fakcie zawiadomił również Wójt Gminy Darłowo poprzez obwieszczenie na stronie BIP oraz wywieszenie na tablicy ogłoszeń Urzędu (k. 74 i 77 akt I instancji, t.2) oraz Sołectw Jeżyce i Jeżyczki (k. 75 i 76 akt I instancji, t. 2).

Wójt Gminy Darłowo postanowieniem znak: OŚ 7624/05/09 z dnia 03.03.2009 r. nałożył na inwestora obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko i określił zakres Raportu. Postanowienie było spójne z ww. opiniami organów w kwestii obowiązku przeprowadzenia oceny na środowisko. O wydanym postanowieniu organ powiadomił strony poprzez obwieszczenie na stronie BIP oraz wywieszenie na tablicy ogłoszeń Urzędu (k. 91 i 94 akt I instancji, t. 2) oraz Sołectw Jeżyce i Jeżyczki (k. 92 i 93 akt I instancji, t. 2). W odpowiedzi inwestor przedłożył w dniu 03.03.2009 r. raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, o czym również organ zawiadomił strony. W związku z orzeczeniem o ww. obowiązku, organ również poinformował społeczeństwo o przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, zgodnie z art. 33 ust. 1 oos (k. 110-116 akt I instancji, t. 2)

Po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko i uzyskaniu pozytywnych uzgodnień Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska i Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego na post. art. 77 ust. 1 pkt 1, 2 oos, Wójt Gminy Darłowo wydał decyzję znak: OŚ 7624/05/09 w dniu 14.04.2009 r. o środowiskowych uwarunkowaniach. O tym fakcie organ zawiadomił poprzez obwieszczenie na stronie BIP oraz wywieszenie na tablicy ogłoszeń Urzędu oraz Sołectw Jeżyce i Jeżyczki. W wyniku odwołania, decyzja ta została uchylona a sprawa przekazana do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji decyzją Kolegium SKO.4200/1271/09 z dnia 22.06.2009 r. W uzasadnieniu Kolegium wskazało, że ponownie rozpatrując sprawę należy z urzędu uwzględnić art. 25 K.p.a. w związku z okolicznością, że Wójt Gminy Darłowo, Pan Franciszek Kupracz, jako organ uprawniony do wydania decyzji jest zarazem stroną tego postępowania. Biorąc powyższe pod uwagę, Wójt Gminy Darłowo zwrócił się do Kolegium na podst. art. 25 § 1 i art. 26 § 2 pkt 1 K.p.a. o załatwienie sprawy w związku z wyłączeniem organu od załatwienia sprawy dotyczącej interesów majątkowych jego kierownika. Postanowieniem Kolegium znak: 4200/1807/09 z dnia 28 lipca 2009 r. do załatwienia wniosku wyznaczony został Wójt Gminy Sławno.

W dniu 06.08.2009 r. inwestor przedłożył do Wójta Gminy Sławno zaktualizowany raport o oddziaływaniu na środowisko przedmiotowego przedsięwzięcia wraz z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wójt Gminy Sławno ponownie wystąpił o uzgodnienie warunków realizacji

przedsięwzięcia do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Sławnie i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Sławnie wyraził pozytywną opinię dotyczącą realizacji przedsięwzięcia (opinia z dnia 28.08.2009 r. o sygnaturze PS-N.NZ- 4012/12/09). RDOŚ, biorąc pod uwagę przedłożony przez inwestora raport oddziaływaniu planowanej inwestycji na środowisko, który został uzupełniony o pełny monitoring przedrealizacyjny, obejmujący pełne okresy fenologiczne ptaków, uchylił swoje poprzednie postanowienie uzgadniające z dnia 14.04.2009 r. znak: RDOŚ-32-WST.I.K-6650-69-2/09/mc i ponownie uzgodnił realizację przedsięwzięcia postanowieniem znak: RDOŚ-32-WST.I.K-6650-69-7/09/mc z dnia 21.09.2009 r.

Kwestionowaną decyzją znak: RG.7624-31/09 z dnia 30.09.2009 r. Wójt Gminy Sławno ustalił środowiskowe uwarunkowania realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia, o czym zawiadomił strony i społeczeństwo w drodze publicznego ogłoszenia na stronie BIP organu oraz wywieszono na tablicy ogłoszeń Urzędu oraz w sołectwie Jeżyce i Jeżyczki (k. 127-125 akt I instancji, t. 1).

Analiza ww. decyzji pozwala na stwierdzenie, że warunki wynikające z uzgodnień ww. organów zostały uwzględnione w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Wójt Gminy Sławno podzielił stanowisko organów i wziął je pod uwagę wraz z ustaleniami raportu o oddziaływaniu na środowisko. Rozstrzygnięcie zostało szczegółowo uzasadnione.

Zgodnie z art. 82 ust. 1 o.o.s., w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ:

1) określa:

- a) rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia,
 - b) warunki wykorzystywania terenu w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich,
 - c) wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1, w szczególności w projekcie budowlanym, w przypadku decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10 i 14,
 - d) wymogi w zakresie przeciwdziałania skutkom awarii przemysłowych, w odniesieniu do przedsięwzięć zaliczanych do zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnych awarii w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska,
 - e) wymogi w zakresie ograniczania transgranicznego oddziaływania na środowisko w odniesieniu do przedsięwzięć, dla których przeprowadzono postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko;
- 2) w przypadku gdy z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika potrzeba:
- a) wykonania kompensacji przyrodniczej - stwierdza konieczność wykonania tej kompensacji,
 - b) zapobiegania, ograniczania oraz monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - nakłada obowiązek tych działań;
- 3) w przypadku, o którym mowa w art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, stwierdza konieczność utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania;
- 4) przedstawia stanowisko w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10 i 14;
- 5) może nałożyć na wnioskodawcę obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej, określając jej zakres i termin przedstawienia.

2. W stanowisku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, właściwy organ stwierdza konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10 i 14, biorąc pod uwagę w szczególności następujące okoliczności:

- 1) posiadane na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dane na temat przedsięwzięcia nie pozwalają wystarczająco ocenić jego oddziaływania na środowisko;
 - 2) ze względu na rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia oraz jego powiązania z innymi przedsięwzięciami istnieje możliwość kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć znajdujących się na obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie;
 - 3) istnieje możliwość oddziaływania przedsięwzięcia na obszary wymagające specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin i zwierząt lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszary Natura 2000 oraz pozostałe formy ochrony przyrody.
3. Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W wyniku przeprowadzonej analizy kwestionowanej decyzji, skład orzekający Kolegium w niniejszej sprawie ustalił, że decyzja zawiera wskazane wyżej elementy. Decyzja spełnia również ustawowe wymogi, wskazane w art. 85 ust. 1 ooś, zgodnie z którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia. Zgodnie z ust. 2. uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać:

- 1) w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:
 - a) informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa,
 - b) informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione:
 - ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
 - uzgodnienia regionalnego dyrektora ochrony środowiska oraz opinie organu, o którym mowa w art. 78,
 - wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone,
 - c) uzasadnienie stanowiska, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4;

Zgodnie z art. 85 ust. 3 ooś- organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniem dokonany z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska oraz opinią organu, o którym mowa w art. 78. Jak już wskazano wyżej, Wójt Gminy Sławno zawiadomił o wydaniu decyzji strony i społeczeństwo w drodze publicznego ogłoszenia na stronie BIP organu oraz wywieszono na tablicy ogłoszeń Urzędu oraz w sołectwie Jeżyce i Jeżyczki.

W wyniku odwołania jednej ze stron postępowania, decyzja ta została poddana kontroli w postępowaniu odwoławczym i decyzją Kolegium znak: SKO.4200/2486/09 z dnia 24.11.2009 r. utrzymana w mocy. Organ odwoławczy nie stwierdził uchybień, które uzasadniałyby uchylenie przedmiotowej decyzji.

Należy podkreślić, że na każdym etapie postępowania, zarówno strony postępowania, jak i społeczeństwo, było informowane w prawidłowej formie publicznego obwieszczenia o jego przebiegu oraz o czynnościach organu. Odnosząc się do zarzutu wnioskodawcy, że organ nie wywiązał się z obowiązku podania informacji do publicznej wiadomości poprzez ogłoszenie informacji w prasie, co w jego ocenie wynika z art. 79 ust. 1, art. 30, art. 33, art. 39, art. 3 ust. 1 pkt 11 lit. c ustawy ooś, Kolegium wyjaśnia co następuje.

W sprawie zakończonej kwestionowaną decyzją, siedziba organu właściwego w sprawie mieści się na terenie innej gminy (gmina Sławno) niż gmina właściwa miejscowo (gmina Darłowo) ze względu na przedmiot postępowania. W takim przypadku przez podanie informacji do publicznej wiadomości rozumie się także ogłoszenie w prasie lub w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscowości lub

miejsowościach właściwych ze względu na przedmiot postępowania (art. 3 ust. 1 pkt 11 lit. d ustawy ooś). Ustawodawca wyraźnie wskazał w sposób alternatywny: w prasie lub w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscowości. Nie jest wymagane zastosowanie jednocześnie dwóch alternatywnych sposobów informowania. W niniejszej sprawie organy podawały informacje do publicznej wiadomości poprzez zamieszczenie na tablicy ogłoszeń w miejscowości, gdzie planowana jest inwestycja, co należy uznać za prawidłowe.

Lit. c powyższego przepisu, na którą powołuje się wnioskodawca wskazuje natomiast, że przez podanie informacji do publicznej wiadomości - rozumie się ogłoszenie informacji przez obwieszczenie w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia, a w przypadku projektu dokumentu wymagającego udziału społeczeństwa - w prasie o odpowiednim do rodzaju dokumentu zasięgu. Wariant ten dotyczy wyłącznie przypadku, gdy projekt dokumentu wymaga udziału społeczeństwa, co nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Przez „projekt dokumentu” należy rozumieć projekty, o których mowa m.in. w art. 46 i 47 ooś, przykładowo: koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, planów zagospodarowania przestrzennego oraz strategii rozwoju regionalnego. Nie wymaga się natomiast sporządzenia projektu w postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ponadto należy podkreślić, że obwieszczenia ogłaszane na tablicach oraz na stronie internetowej z pominięciem prasy lokalnej (nawet gdyby było to wymagane) w sposób zwyczajowo przyjęty w rozumieniu art. 3 pkt 11 lit. c ustawy środowiskowej jest uchybieniem, lecz nie w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy (por. wyrok NSA z dnia 8 października 2013 r., sygn. akt II OSK 2003/13). Zatem nawet gdyby przyjąć istnienie uchybień w tym zakresie, nie może to stanowić podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji. Jak orzekł Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 października 2020 r. sygn. akt II OSK 1379/18, ustawa ooś nie zawiera normy prawnej, która wskazywałaby, że każde naruszenie zasad dotyczących udziału społeczeństwa w postępowaniu powinno skutkować bezwzględną eliminacją z obrotu prawnego wydanych rozstrzygnięć. Tym bardziej zatem ewentualne uchybienie w tej kwestii nie może skutkować stwierdzeniem, iż decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa. Zatem zarzuty wnioskodawcy w tej kwestii należy uznać za niezasadne.

Chybione są także zarzuty wnioskodawcy, dotyczące naruszenia Konwencji z Aarhus. Zgodnie bowiem z art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, umowy międzynarodowe są częścią krajowego porządku prawnego i muszą być stosowane w polskim porządku prawnym. Jednakże w przypadku Konwencji z Aarhus są to normy sformułowane bardzo ogólnie, które wymagają konkretyzacji w systemach prawnych państw, które podpisały tę Konwencję. Realizacja tych obowiązków nastąpiła m.in. w przepisach ustawy ooś, która dokonuje wdrożenia dyrektyw Wspólnot Europejskich, w tym dyrektywy Rady 85/337/EWG.

Nie znajduje uzasadnienia również zarzut rażącego naruszenia art. 9 i art. 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku - Prawo ochrony środowiska, co w ocenie Pana skutkuje zastosowaniem nakazu ujętego w treści art. 11 ww. ustawy, jak również zasad ujętych w art. 6 - 11 K.p.a. Przywołane przepisy zostały uchylone z dniem 15 listopada 2008 r. przez art. 144 pkt 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U.2008.199.1227). Wskazany art. 11 stanowił, że decyzja wydana z naruszeniem przepisów dotyczących ochrony środowiska jest nieważna, niemniej na dzień orzekania w sprawie już od roku nie obowiązywał. Tym bardziej zatem nie znajduje zastosowania w niniejszym postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności.

Jak trafnie podkreśla się w orzecznictwie o rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który

został naruszony oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze - skutki, które wywołuje decyzja (por. wyrok NSA z 27 października 2015 r. II OSK 397/14, LEX nr 1987244). Oczywiście naruszenia prawa polega na rzucającej się w oczy sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia, a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności - skutki gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organ praworządnego państwa. ewentualne naruszenie zasad postępowania musi podlegać ocenie, pod kątem ustalenia, czy owe naruszenia mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy (por. wyrok NSA z 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt II OSK 2123/13), tzn. czy w konkretnej sprawie możliwość zapewnienia społeczeństwu udziału w postępowaniu rzeczywiście nie została zapewniona. Realizacji prawa do składania uwag i wniosków w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, o którym stanowi art. 29 ooś nie służy bezwzględne podawanie informacji do publicznej wiadomości w każdej formie określonej art. 3 pkt ust. 1 pkt 11 lit. a-d u.i.o.ś., ale takie wypełnienie dyspozycji tej normy, które zapewni społeczeństwu realną możliwość uczestniczenia w postępowaniu. Informacje te zostały zawarte Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu oraz na tablicach ogłoszeń, co umożliwiło podjęcie stosownych działań przez osoby, które wyrażały wolę zgłoszenia jakichkolwiek zastrzeżeń bądź uwag do procedowanej decyzji. W ocenie składu orzekającego Kolegium, udział społeczeństwa został więc zapewniony.

W tym miejscu należy podkreślić, że w toku postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie ma miejsca na merytoryczną ocenę treści karty informacyjnej, czy też Raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, gdyż przekracza ona ramy kontroli nadzorczej wyznaczonej w art. 156 § 1 pkt 2 in fine w związku z art. 80 k.p.a. Wymagałaby ona bowiem przeprowadzenia postępowania dowodowego właściwego dla postępowania w sprawie środowiskowych uwarunkowań, co przeczyłoby zarówno funkcji stosowanego w postępowaniu nadzwyczajnym art. 156 k.p.a., jak i naruszało zasadę dwuinstancyjności postępowania nadzorczego (art. 15 k.p.a.). Niedopuszczalne byłoby oparcie ewentualnego rozstrzygnięcia stwierdzającego nieważność ostatecznej decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania na kryteriach ocennych, stanowiących w istocie polemikę z ustaleniami karty informacyjnej. Zastosowania sankcji nieważności nie można wyprowadzić z odmiennej oceny mocy dowodowej, na której organy orzekające w sprawie oparły ustalenie stanu faktycznego. Wady wyliczone w art. 156 § 1 k.p.a. mają charakter materialny i winny tkwić w samej decyzji jako akcie stanowiącym podstawę stosunku prawnego. Trzeba bowiem podkreślić, że postępowanie w trybie nadzwyczajnym, do jakich zalicza się stwierdzenie nieważności decyzji ostatecznej, nie stanowi trybu odwoławczego, niejako do trzeciej instancji i nie może być jako takie wykorzystywane.

W wyniku gruntownej analizy akt postępowania zakończonych kwestionowaną decyzją, Kolegium stwierdziło, że nie zachodzą przesłanki do stwierdzenia nieważności decyzji na podst. art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. (wydanie decyzji bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa), co zostało wykazane powyżej. Nie zachodzą także pozostałe przesłanki do stwierdzenia nieważności decyzji, na które powołuje się wnioskodawca, tj. art. 156 § 1:

Pkt 1) decyzja nie została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości –na podst. postanowienia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie znak: SKO.4200/1807/09 z dnia 28.07.2009 r. decyzja prawidłowo została wydana przez Wójta Gminy Sławno;

Pkt 5) brak podstaw do stwierdzenia, by decyzja była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały;

Pkt 6) brak podstaw do stwierdzenia, że w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą;

Pkt 7) brak podstaw do stwierdzenia, że zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno znak: RG.7624-31/09 z dnia 30 września 2009 r. Skład Orzekający Kolegium stwierdził, że w sprawie brak

jest przesłanek wskazanych w art. 156 § 1 K.p.a., zatem nie ma podstaw do stwierdzenia nieważności kontrolowanej decyzji.

Odnoszą się natomiast do alternatywnego wniosku Pana _____, by w przypadku wydania rozstrzygnięcia o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji, potraktować jego pismo jako odwołanie od przedmiotowej decyzji wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia odwołania oraz na podstawie art. 159 k.p.a. oraz wstrzymanie wykonalności ww. decyzji Wójta Sławno z uwagi na uzasadnione prawdopodobieństwo wystąpienia istotnej szkody oraz nieodwracalnych skutków dla środowiska, a w konsekwencji również dla lokalnej społeczności, Kolegium stwierdza, że wniosek ten nie spełnia wymogów wskazanych w art. 58 § 2 K.p.a. Prośba o przywrócenie terminu nie została wniesiona w ciągu siedmiu dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. Jak wynika z treści wniosku, w dniu 21 marca 2018 r. wnioskodawca zapoznał się z decyzją Wójta Gminy Sławno, natomiast wniosek został złożony w dniu 23 kwietnia 2018 r., zatem termin nie został zachowany. Nie zachodzi również podstawa do wstrzymania wykonalności przedmiotowej decyzji ponieważ przedmiotem wstrzymania mogą być jedynie takie akty lub czynności, które nadają się do wykonania i wymagają wykonania. Przez pojęcie wykonania aktu administracyjnego należy rozumieć spowodowanie w sposób dobrowolny lub doprowadzenie w trybie egzekucji do takiego stanu rzeczy, który jest zgodny z rozstrzygnięciem zawartym w tym akcie. Zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja nie mieści się w katalogu decyzji nadających się do wykonania. Nie sposób wstrzymać wykonania takiej decyzji, która stanowi element szerszego procesu inwestycyjnego, a samodzielnie nie uprawnia do pojęcia określonych działań. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że proces inwestycyjny dotyczący przedmiotowej inwestycji został już zakończony.

Kolegium nie znalazło również przesłanek do przeprowadzenia rozprawy administracyjnej, o co wnosił Pan Dariusz Knap. W art. 17 ust. 1 ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych przewidziano, że orzeczenia kolegium zapadają po przeprowadzeniu rozprawy lub na posiedzeniu niejawnym. Orzeczenia wydaje się po odbyciu niejawnego narady składu orzekającego, obejmującej dyskusję oraz głosowanie nad orzeczeniem i zasadniczymi motywami rozstrzygnięcia (art. 17 ust. 2 u.s.k.o.). Jak zwrócono uwagę w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 12 stycznia 2017 r. (sygn. III SA/Gd 1005/16, LEX nr 2203391), sytuacje wymagające przeprowadzenia rozprawy określono w art. 89 k.p.a. Przewidziano w nim, że organ przeprowadza, z urzędu lub na wniosek strony, w toku postępowania rozprawę, w każdym przypadku gdy zapewni to przyspieszenie lub uproszczenie postępowania lub gdy wymaga tego przepis prawa. Organ powinien także przeprowadzić rozprawę, gdy zachodzi potrzeba uzgodnienia interesów stron oraz gdy jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy przy udziale świadków lub biegłych albo w drodze oględzin. Jeżeli nie są spełnione przesłanki z art. 89 k.p.a., kolegium rozstrzyga sprawę na posiedzeniu niejawnym. Strony nie uczestniczą w takim posiedzeniu, a organ nie ma obowiązku informowania stron o terminie posiedzenia.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.

Od decyzji nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia. Strona może wnieść skargę na decyzję bez skorzystania z tego prawa do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie (70-526 Szczecin, ul. Staromłyńska 10), za pośrednictwem tutejszego Kolegium (75-626 Koszalin, ul. Andersa 34) w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać dane wymienione w art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi ((j.t. Dz. U. z 2023 r., poz. 1634). Zasady uiszczania oraz wysokość wpisu od skargi w postępowaniu przed sądami administracyjnymi są uregulowane w ww. ustawie oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r., poz. 535). Wpis stały od skargi od decyzji z zakresu ochrony środowiska i przyrody wynosi 200 zł (§ 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia). Wpis sądowy można uiścić gotówką w kasie sądu lub na rachunek bankowy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie w NBP nr: 95 1010 1599 0030

9822 3100 0000. Strona może zwrócić się do Sądu o zwolnienie od kosztów sądowych. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy poprzez ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Urzędowe formularze są udostępniane w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl>

Przewodnicząca Składu Orzekającego
Iwona Szaranek (spr.)

Członkowie:

Patryk Szostak

Jarosław Synak

Otrzymują:

1. D
2. Jeżyczki Wind Invest sp. z .o. o. za pośrednictwem pełnomocnika
3. Wójt Gminy Sławno wraz z aktami (teczka 1. karty 51-144, teczka 2. karty 1-182)
4. Wójt Gminy Darłowo
5. aa

Rozdzielnik do decyzji SKO. 4170.645.2023

1. Dariusz Knap, Boleszewo 70, 76-100 Sławno;
2. Pękanino Wind Invest Sp. z o.o., za pośrednictwem pełnomocnika:
Adwokat Marcin Szymańczyk
Szymańczyk Roman Deresz Kancelaria Adwokacka Spółka Partnerska
ul. Aleksandra Wejnerta 28A
02-619 Warszawa
3. Pozostałe strony na podst. 74 ust. 3 ooś i art. 49 § 1K.p.a. (obwieszczenie)

Na podst. art. 85 ust. 3 ooś, podaje się do publicznej wiadomości informację o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniami i opiniami organów, o których mowa w art. 77 ust. 1, a także udostępnia na okres 14 dni w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu treść tej decyzji. W informacji wskazuje się dzień udostępnienia treści decyzji (obwieszczenie + publikacja decyzji na BIP).

PROTOKÓŁ

z posiedzenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie

po ponownym rozpatrzeniu – po wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 listopada 2022 r. sygn. akt III OSK 1334/21, oddalającym skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 30 maja 14 lutego 2019 r. sygn. akt II SA/Sz 1091/18 – wniosku Pana _____ o stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji Wójta Gminy Sławno znak: RG.7624-31/09 z dnia 30 września 2009 r. o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie farmy wiatrowej „Jeżyce” na terenie gminy Darłowo (10 elektrowni wiatrowych o łącznej mocy zespołu 25 MW usytuowane na działkach obr. ew. Jeżyczki: 136/2, 108/2, obr. ew. Jeżyce: 401/2, 415/2, 434/2, 363/2, 435/2, 178/2, 183/2, 191/2 oraz infrastruktura towarzysząca na działkach w obr. ew. Jeżyce i Jeżyczki), Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie w składzie:

Przewodnicząca – Iwona Szaranek (sprawozdawca)
Członkowie – Patryk Szostak
– Jarosław Synak

na posiedzeniu w dniu 24 sierpnia 2023 r. orzeka:

**odmówić stwierdzenia nieważności
decyzji Wójta Gminy Sławno znak: RG.7624-31/09 z dnia 30 września 2009 r.**

Sprawę referował i protokołował sprawozdawca

Podpisy Składu Orzekającego

.....
.....
.....